

Sygn. akt II Ca 648/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Piwko

Protokolant: protokolant sądowy Beata Wodecka

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2014 r. w Kielcach na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w W.

przeciwko G. H.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Skarżysku - Kamiennej

z dnia 21 marca 2014 r. sygn. I C 1160/13

oddala apelację.

II Ca 648/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w S.w sprawie I C 1160 (upr) oddalił powództwo (...) Sp. z o.o.w W.skierowane przeciwko G. H.o zapłatę kwoty 7027,48 zł z ustawowymi odsetkami oraz orzekł o kosztach procesu.

Wyrok powyższy zaskarżyła w całości strona powodowa, wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania przez Sądem pierwszej instancji oraz zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości czterokrotności stawki minimalnej określonej w § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia MS z dnia 28.09.2002 r. z uwagi na duży nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Ewentualnie pozwany wniósł o zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 ust. 1 pkt 1 k.p.c. w związku z okolicznością, że dotychczas trzy Sądy Okręgowe (w Warszawie, Radomiu i Łodzi) odroczyły rozpoznanie apelacji powoda w związku ze skierowaniem pytania prawnego do Sądu Najwyższego. Apelujący zarzucił:

1. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 750 k.c. poprzez jego błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że umowa o świadczenie usług edukacyjnych stanowi umowę nienazwaną, przez co do tego stosunku prawnego należy stosować przepisy o zleceniu, podczas gdy w ramach reżimu szkolnictwa wyższego wykształcił się nowy typ umowy nazwanej i do stosunku prawnego pomiędzy uczelnią wyższą, a studentem stosuje się przepisy ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z 1990r. nie zaś przepisy o zleceniu;

2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 751 pkt 2 k.c. w zw. z § 10. załącznika do rozporządzenia Prezesa RM z 20.06.2002r. w sprawie zasad techniki prawodawczej, poprzez ich błędną, rozszerzającą wykładnię wyrażającą się w:

a) zakwalifikowaniu roszczeń Powoda, jako roszczeń z tytułu nauki, podczas gdy są to roszczenia z tytułu kształcenia studentów, o których stanowi ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym, natomiast dyrektywy wykładni językowej i zasady techniki prawodawczej nakazują przyjmować, iż „do oznaczenia jednakowych pojęć używa się jednakowych określeń, a różnych pojęć nie oznacza się tymi samymi określeniami”, przez co Sąd w sposób niedopuszczalny złamał zasadę zakazu rozszerzającej wykładni wyjątków (art. 751 k.c. zawiera normy szczególne wobec art. 118 k.c.);

b) stwierdzeniu, że czynności „zawodowego trudnienia się i „utrzymywania zakładów przeznaczonych na cele” związane z nauką nie stanowi działalności gospodarczej, podczas gdy zarówno trudnienie się zawodowo w/w czynnościami, jak i utrzymywanie zakładów na ten cel przeznaczonych – oznacza w rzeczywistości prowadzenie działalności gospodarczej, natomiast kształcenie studentów przez uczelnie wyższe w ramach reżimu prawnego szkolnictwa wyższego nie stanowi działalności gospodarczej in genere,

- przez co w konsekwencji Sąd błędnie zastosował normę z art. 751 pkt 2 k.c. przewidującą 2 letni termin przedawnienia zamiast normy z art. 118 k.c. przewidującej 10-letni termin przedawnienia roszczenia o zapil czesnego.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny sprawy był bezsporny i nie stał się przedmiotem zarzutu apelacji. Ponadto ponieważ sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym uzasadnienie sporządzono zgodnie z wymogami art. 505¹³ § 2 k.p.c.

W ocenie Sądu Okręgowego zastosowanie przez Sąd pierwszej instancji w rozpoznawanej sprawie art. 751 pkt 2 k.c. w zw. z art. 750 k.c. było prawidłowe. Pozwany rozpoczął studia 01.10.2002 r., a stanowiąca źródło roszczenia umowa o studiowanie musiała zostać zawarta najpóźniej z tą datą, a zatem pod rządami ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, poz. 385 ze zm.). Ustawa ta nie zawierała odpowiednika przepisu art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1635 ze zm.), który w istotnej części regulował umowę o świadczenie usług wiążącą pozwanego i cedenta. W ocenie Sądu Okręgowego na podstawie regulacji zawartych w ustawie o szkolnictwie wyższym z dnia 12.09.1990 r. nie można wyodrębnić odrębnego typu umowy nazwanej, jak chce powód. W powyższej sytuacji brak jest innych przepisów w rozumieniu art. 750 k.c. regulujących świadczenie usług między pozwanym a cedentem, co uzasadniało zastosowanie art. 751 pkt 2 k.c. Nadto zakres zastosowania art. 750 k.c. jest bardzo rozległy i obejmuje szeroki katalog umów o różnorodnej treści. Zakresem zastosowania art. 750 k.c. są między innymi objęte wszelkie umowy o nauczanie, zawierane w szczególności z różnego rodzaju prywatnymi placówkami oświatowymi i wychowawczymi, a zatem również umowy dotyczące kształcenia studentów (K. Kopaczyńskiej - Piecziak, Kodeks cywilny. Komentarz, tom III, Lex 2010).

Niezasadny jest drugi z zarzutów apelacji. Powód usiłuje wykazać, iż pojęcie kształcenia ma szerszy zakres znaczeniowy niż pojęcie nauki. Oczywiście jest, iż użycie słowa nauka w art. 751 pkt 2 k.p.c. oznacza nauczanie, działalność w zakresie przekazywania wiedzy i umiejętności. Uczelnia wyższa zajmuje się zarówno przekazywaniem wiedzy jak i umiejętności, kształtowaniu pewnych postaw co można określić zarówno pojęciem nauka jak i kształcenie. W ocenie Sądu nie ma różnicy znaczeniowej pomiędzy tymi słowami.

Wbrew twierdzeniom skarżącego nie można też przyjąć, że uczelnie w zakresie działalności dydaktycznej i naukowej nie mogą być traktowane jak przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów prawa, w sytuacji gdy działalność ta jest

wykonywana odpłatnie oraz spełnia przesłanki typowe dla działalności gospodarczej, a więc jest wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (por. H. Izdebski i J. Zieliński Komentarz do art. 106 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym System Informacji Prawnej Lex).

Wskazać należy, że przepis art. 43¹ k.c. zawiera definicję przedsiębiorcy stworzoną na potrzeby prawa prywatnego i pojęcie przedsiębiorcy jest zdefiniowane przez ten przepis bardzo szeroko, szerzej niż pojęcie przedsiębiorcy funkcjonujące w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej. Szeroko na gruncie tego przepisu wykładane jest również pojęcie działalności gospodarczej. Za działalność gospodarczą uznaje się działalność, która ma zarobkowy charakter. Przy takim pojmowaniu działalności gospodarczej wyższą uczelnię niepaństwową świadczącą odpłatnie usługi edukacyjne można traktować jak przedsiębiorcę w rozumieniu przepisu art. 43¹ k.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podst. art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Wniosek o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania na rzecz pozowanego nie mógł zostać uwzględniony, bowiem pozwany żadnych kosztów postępowania nie poniósł.